

A watercolor illustration of a park path. In the foreground, a black street lamp stands on the left. A path leads from the bottom center towards the right, bordered by a dark metal fence. A large tree with green and brown foliage is on the left side of the path. The background shows a hazy landscape with a hill. The entire illustration is set against a dark green background.

КОРИЧКА ВЯРА

Румяна Попова-Бакърджиева

*Научавам се бавно
да се будя с любов,*

*да посрецам
зората
с надежда,*

*да усещам отвътре
всеки миг на живот,*

*подарен ми от Бога
за нещо...*

*Поезия
2017*

За слава и любов

Премазани от хиляди съмнения,
в тревогите за утрешния хляб,
след наниз от подеми и падения,
живеем някак тихо в този свят.
Не ни посочват като измерение
за някакви нечувани неща;
в душите ни виреят намерения,
без никога да станат на дела.
И все така се свираме безименно
в дълбокото на собственото аз;
превърщаме се бавно във пустини,
с пресекваща завинаги вода...

Такава е и мъдростта на времето –
да ни изсмуче силно и докрай.

А Бог в едно велико сътворение
за слава и любов ни е създал.

Пробойните са много в тези дни...

Пробойните са много в тези дни -
нахлуват гняв, тревога и обида!
От рано сутрин още ни боли!
Приятелите тихо си отиват...
Забравяме рождените им дни,
децата ни дори не се познават!
Загубени в задачи и мечти,
душите си заробихме от рано!
А смисълът останал е назад -
в отминалите спомени, когато
разделяхме надежди и комат
и пазехме сърцата си богати.
Пробойните са много в тези дни,
не ни остана вече нищо свято!

Дай ми силата да замълча!

Дай ми силата да замълча!
Смислите се раждат и умират,
но след тях остават пустош и тъга!
Думите тревожно рикошират
върху неукрепнали места
в нашите души и...
окупират
всичките ни сили,
до една!
Тръгваме, преди да сме отпили
истината,
тръшваме врата
пред мечти,
които ни отиват.
Думите са повод за война,
гвоздеи във вярата забиват
и разпъват целия ни свят
под властта на силната обида...
Боже,
научи ме да мълча
и да чувам другите,
преди да си отида...

Мигове на радост

Претупах много мигове на радост.
Не ги усетих, както подобава,
а дар ми бяха, повече от злато,
което Бог от обич ми дарява.
Пропусках да се вглеждам в синевата,
когато се събуждах сутрин рано;
не спирах да приседна върху камък,
да вдъхна аромата на земята.
Не си останах у дома при мама
в минутите на споделена вяра,
препусках след неща, които нямам
и помежду ни се отвори яма...
Не клекнах до децата на паважа
да поиграем "прескочи-кобила".
По-лесно беше просто да откажа
и да изтъкна, че не ми отива...
Не подарявах своята надежда,
по-често я изгубвах сред обиди.
Претупах много мигове небрежно!
Сега се моля да не си отидат.

Прибирам се

Прибирам се след хиляди копнежи.
Мечтаех си отдавна за това.
Не ми палете лампи!
Замълчете –
да вляза в себе си,
да разбера!
Отвътре да почувствам без остатък
на моя собствен смисъл
същността!
Отлагах го в торпедото на дните.
Не чувах и не виждах
досега...
Немилостиво темпото пленява
душите ни в илюзии и страх.
По-бавничко съм жива
и създавам,
и вярвам,
и обичам,
и творя.
Преглъщам трудно зальците груби
от чуждите охоти за света.
Преполових живота си
без друго!

Прибирам се
да чуя
Същността.

Ще поседна

Ще поседна сред нищото.
Просто така
без да мисля
и бавно ще дишам...
Ще усетя на вятъра тихата длан
как докосва косата ми
скришом...
Топлина ще поеме земята от мен,
а пък аз аромат ще попия –
необятния мирис на пролетен ден –
завладяваща силна магия!
Ще утихнат напълно
лица,
гласове,
запланувани дати с посока...
Ще поседна сред нищото
като дете
да послушам гласа
на живота...

Не съм се преоблякла в чисти мисли

Към света Богородица

Не съм се преоблякла в чисти мисли.
Пред теб заставам с много тегота.
Не съумях сърцето да изчистя
от болката, обидата, страха...
И идвам без подарък, но с надежда
да ми протегнеш майчина ръка,
да ме нахраниш с необятна нежност,
да излекуваш болната душа.
За теб говорят много, че умееш
да претвориш тъгата в красота,
в изсъхналата радост да посееш
най-силните и плодни семена.
Разказват как повеждаш към небето
дори и най-коравите сърца...
Откриваш любовта дори където
владяят само студ и празнота...
Та...
Ето ме и мене – неуспяла,
да се помоля както трябва досега.
На твоята закрила се надявам
по трудния си път към вечността!

Една духовна песен

Една духовна песен ме прониза...
Молитва си припомних.
Затреперих...

Коравото ни битие подгизва
от болка,
ропот,
злоба
и безверие...

Една духовна песен като гилза
заседна в мен,
разрови подреденото.
Видях се в ежедневието
отблизо,
където всичко е
безкрайно преходно...

Една духовна песен се превърна
в причина да не продължа
към нещо,
а да поискам тихо да се върна,
при себе си
и своята човечност...

Една духовна песен ми припомни,
че в мене има
истина
и...
нежност.

И Господ плаче

Седим безкрайно натежали
от мисли,
спомени,
тъга...
Навън дъждът отново прави
огромни локви
пред дома.
Завивам се с една надежда –
във крѳпки цялата,
но ти
прибираш тихата си нежност
и гледаш вяло настрани...
Започва да се спуска здрачът!
Помилвай ме!
И ми прости!
Усещаш ли –
и Господ плаче
за охладнелите души.

Замлъкнала съм

Към татко

Замлъкнала съм.
Тихо е.
Боли!
Очите ти са толкова големи!
На масата сме само аз и ти,
а помежду ни –
думи наслоени...
Но късно е за тях
и за това,
което не направихме
до вчера
за другите,
за нас
и за света...
Навън задуха...
Нещо се чумери...
Като че ли започна да вали...
Ръцете ми са потни.
Не посягай!
Остава ни сега да помълчим
с надеждата,
че още ще останеш...

Разтичах се да търся орхидеи

Разтичах се да търся орхидеи
в дебели, неприходни снегове!

В зениците корави на злодея
усетила съм поглед на дете!

Сред пясъчните дюни ще избликне
по вярата ми изворна вода!

Сърната леопарда ще обикне!

Дъгата ще изгрее през нощта!

Крадецът ще се върне да остави
и повече, отколкото е взел!

А грешникът, когато се разкае,
ще разбере, че Бог го приел!

Емоции по-парещи от огън

Нахлуват като вихър посред зима
емоции по-парещи от огън.
Голямата ми гордост си отива
и жестове на обич вече мога.
Не се страхувам от неканен вопъл,
от хорските одумки,
самотата...
Душата ми отвсякъде е топла
и сигурна в посоката нататък...
Дори да не пристъпи никой прага
на новите надежди в мен посяти,
ще се събуддам и ще ставам рано
и ще приготвям масата богато,
ще каня всеки, който преминава
покрай живота ми, ще го нахраня,
сърцето му за вяра ще разтворя,
на нови радости ще се осланя.
А после ще горим с неznайна сила
за себе си,
за другите,
за Бога!

Нахлуват като вихър посред зима
емоции по-парещи от огън!

Този лъч е различен

Този лъч е различен,
но не виждаш от гордост...
През очите ти той е
и слаб, и студен,
едноцветен,
невзрачен,
дори прозаичен...
Но е истински огън за мен!
Той събуди душата ми,
стопли духа ми,
преобърна света ми,
създаде мечта!
Затанцувах от смисъл
и тръгнах да правя
неочаквано ценни неща –
пих от чуждата болка,
раздадох надежда,
подарих на живота си нови крила
и изпратих надвиснала зима
без време,
пролет пукна в очите ми,
грейна дъга!
Дадох прошка
и взех плодовете,
почерпих
с много нежност
изстинанали близки сърца.

Този лъч
е различен
и влива енергия –
да сме будни и живи
СЕГА!

На Митко

Душата ми е пълна с твои мисли.
На тебе заприличах.
Безпределно...
Унифицирахме се...
Погледни –
навярно
не ни и възприемат по отделно.
Мечтите ми се сляха
с твоя поглед
към бъдещите
истини и друми...
И спомени се трупат
като зестра,
и много образи,
и много думи...
Топим си залъка
във общо блюдо.
Споделяме взаимната си вяра,
че Бог е с нас
и всичките етюди
с любов е режисирал
пред олтара!

Необятна благодат

Усещаш ли покоя на душата
в милувката на Божията длан?
Съзнаваш или не, но сме богати
с това, което Господ ни е дал -
посоката и вярата в сърцето
и избора свободно да летим,
да се издигнем и да сме, където
и непростимото ще можем да простим.
Виж - семенцата някога посети
сега подхранват малкия ни свят.
Усещаш ли покоя на сърцето –
това е необятна благодат!

Когато някой иска да прозре

Когато някой иска да прозре
и да докосне смисъла в сърцето,
посят от Бог за вечни векове -
притихва, вперил поглед към небето...
Замлъкват в него всички ветрове,
постигнатото губи свойто име;
с душата на обичано дете
той чувства красотата на всемира...
И вижда невидени чудеса,
усеща неочаквана надежда...
Чрез ласката на Божията длан
като че ли за първи път проглежда...
Когато някой иска да прозре,
ще се сниши
и...
ще намери вечност!

Коричка вяра

Към децата ми

Коричка вяра искам да ви дам.
Дори да бъде твърда, ще е сладка.
И ще забравите какво е глад,
ще се наситите като на сватба.
Ще отшуми звукът от тишина
и ще разцъфнат ялови дървета.
В душите ви ще зрее красота.
И ще е хубаво, и ще е светло!
Ще оцените малките неща
и мравката дори ще е приятел!
Коричка вяра искам да ви дам
и смисъл за пътеките нататък!